

ลคร พุด

เรื่อง

“แก้แค้น”

เป็นเรื่อง ลครพุด ชุดเดียว

—*~*~*~—

ศรีอยุธยา

เรียบเรียง

แล้ววันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๗

ตัวลคร

พระวิเศษลัญจการ, รอง อธิบดี กรมทะเบียนฟ

ใหญ่

พระ ประเสริฐไมตรี กระทรวงการต่างประเทศ

อ้ายป๋อง, บ่าว พระวิเศษลัญจการ

สถาน:-ที่บ้าน พระวิเศษ ญาณการ บาง กระบือ

ฉาก : จัด เปน ห้อง เขียนหนังสือ ซึ่งใช้รับ
แขกด้วย คือ มีโต๊ะเก้าอี้ชุด และมีโต๊ะเขียน
หนังสือ มีเครื่อง เขียนหนังสือพร้อม มีหนังสือ
และ กระดาษวาง อยู่ มาก เห็นได้ว่าเจ้าของใช้
โต๊ะนี้ อยู่เนื่องๆ มีประตูเข้าออกได้ ๓ ทาง
มีหน้าต่าง ตาม แต่ จะเหมาะ

(เมื่อ เปิด ม่าน ไม่มีใครอยู่ อีกครู่หนึ่งจึงมี
บ่าว คนหนึ่ง เข้ามามองที่ ประตูซ้าย แล้วหัน
ไปพูดกับคนที่เดินตามมาข้างหลังว่า “เชิญลิ
ขอรับ” แล้วเดินนำเข้ามา พระประเสริฐ
โมตริเดินตามบ่าวเข้ามา)

ประเสริฐ

ไปเรียนคุณพระ ว่า ฉันมาหา

ป๋อง

ก็ —

ประเสริฐ

บอกว่าไป บอกหน้า ว่าไรจริง ๆ

ป๋อง

ขอ รัย แต่ ก็ — (พระประเสริฐ ตรงเข้า จับหู
อ้ายป๋องดึงตัวไปทางประตูซ้าย) โอ๊ย ! พุทโธ่

ขอ รัย —

ประเสริฐ

อย่า อึ้ง ! หนวกหู ! ไป บอกคุณพระมาเร็ว ๆ
ข้าไม่มีเวลา จะ สนทนากับ มึง ต่อไปอีก

ป๋อง

ขอ รัย แต่ ว่า — คุณพระ ท่าน อยู่ ใน เรือน กับ

คุณนาย นี ขอ รับ

ประเสริฐ

(โกรธ) อะ ๆ อะ ๆ นี กอดกัน ทั้งกลางวัน
กลางคืน เพียว ๆ อยู่ด้วยกัน มา เป็น ปี ต่อ ปี
ยังไม่หาย คลั่ง ใคล้ ใหล ลง กัน อีก ๆ (อ้า ป่อง
หัวเราะ เอา มือ ปิด ปาก) มึง หัวเราะ อะไร หัวเราะ
เยาะ ฎ ฎา มึง เห็น ฎ คลั่ง ละ กระทบ

ป่อง

หา มิ ไ้ ขอ รับ ผม หัวเราะ อะไร อื่น

ประเสริฐ

หัวเราะ อะไร

ป่อง

ไม่ เป็น เรื่อง อะไร คอก ขอ รับ แต่ — (หัวเราะ
อีก) แล้ว ไ้ ท้าว คง เห็น เอง ขอ รับ ผม กราบ
ลา ที (ออก ไป ทาง ประตู ซ้าย)

(พระประเสริฐเดินไปเดินมา ดูอะไร ๆ
ในห้อง จนไปถึงโต๊ะเขียนหนังสือ หยิบรูป
อัน ๑ ขึ้นมองดูอยู่ครู่ใหญ่ สันหัว แล้ววาง
ลงดังเก่า หยิบรูปขึ้นอีกรูป ๑ มองดูแล้วก็
แสดงกิริยาโกรธ ทำท่าเหมือนหนึ่งจะเอารูป
นั้นไปขว้างเสียทางหน้าต่าง แต่กลับใจ เอา
กลับไปวางที่เก่า แล้วเดินไปมา)

(พระวิเศษลัญฉกรเดินเข้ามาทางประตูขวา)

วิเศษ

อุ๊วะ! หมายถึงใครที่ไหน คุณพระนี่เอง
ข้ายังป๋อง มันไป บอกว่า มีคนมาหา แต่มันไม่ได้
บอกว่าคุณพระ หาไม่ผมไม่ให้ คอย สัก นาทีเดียว
เชิญนั่ง สิ ขอ รับ

ประเสริฐ

ขอรับ ขอ รับ (นั่ง)

วิเศษ

คุณพระ จะ รับ ประทาน อะไร ขอ รับ คอ ยุโรป
เห็น จะ ชอบ วิสกี้ ไชตา กระจก

ประเสริฐ

ชอบใจ ขอ รับ แต่ คอ ยุโรป ก็ไม่ใช่ เปน คอ
เหล้าไป ทั้ง น้ น้ ผม อยู่ ใน จำพวก ที่ รู้จัก เลือก
เวลา ผม ไม่ กิน เหล้า พร้า เปรี้ยว ไป อย่าง แบบ ไทย
สมัย ใหม่

วิเศษ

ถ้า เช่น น้ น้ ร่อน น้ น้ เอะ นะ ขอ รับ (ตะ
โกน) อ้าย ป่อง ! (อ้าย ป่อง เข้ามา) หาน้ำ
ร่อน น้ น้ เ็น มา เลี้ยง คุณพระ ทำน บ้าง สิ
ป่อง
วิสกี้ ไชตา ผม เตรียม ไว้ พร้อม แล้ว

วิเศษ

อย่ารู้มาก ไปหาหน้าร้อนหน้าเย็นมา (อ้าย
ป่องออกไป)

ประเสริฐ

นี่นะ เปนธรรมดาที่เดียว ๆ ขอรับ

วิเศษ

อะไร

ประเสริฐ

ถ้าหากมา เปนต้อง ต้อนรับ ด้วย วิสัฏฐิ ไชยา
เสมอ ๆ

วิเศษ

โดยมาก เปนเช่นนั้น (พระประเสริฐหัวเราะ)
ที่จริง ผมไม่ได้ประพฤติให้แปลกไปจากคนอื่น ๆ
นะ ขอรับ ธรรมดาเหมือนนี้ บ้านไหนไม่มี วิสัฏฐิ
เลี้ยงแขกเขาก็ติเตียน ผม จึง ต้อง เดิน ตาม สมัย

ประเสริฐ

ผมไปเสีย นานแล้ว เหมือนคนหูป่า ตาเถื่อน
ที่จริง การที่ไป อยู่ยุโรป เสีย นาน ๆ ก็ คล้าย ๆ
ไป อยู่บ้าน นอก เหมือน กัน เดินไม่ ไกร่ ทน สมัย

วิเศษ

ที่ คุณพระ พุท นี้ ก็ ชอบ กล อยู่บ้าง แต่ ถ้า จะ ว่า
ไป คุณ พระ ควร ที่ จะ รู้ ขนบ ธรรมเนียม อย่าง ที่
นิยม กัน ใน สมัย นี้ ดี กว่า ผม

ประเสริฐ

ทำไม

วิเศษ

เพราะ คนไทย เรา สมัย นี้ ก็ ตั้งใจ เอา อย่าง
ฝรั่ง เปน ที่ ตั้ง

ประเสริฐ

ก็ ผม ก็ ได้ รู้ ได้ เห็น แต่ แบบแผน ฝรั่ง เมือง ยุโรป

เท่านั้น ^๕ แบบฝรั่ง บาง รัก ผม จะ รู้^๕อย่างไรได้

วิเศษ

(หัวเราะ) คุณพระ พุคคำนี้เจ็บจริง แปล
ว่าคนเช่นผมก็รู้^๕แต่แบบฝรั่ง เลว ๆ ฉนั้นๆ

ประเสริฐ

จะว่าเลว ๆ นั้นไม่ได้ เพราะถึงอย่างไร ๆ เขา
ก็เป้นฝรั่ง ถึงเมาแถมกลาง ถนนก็เป้นเทวคา กลิ้ง
อยู่ ในโคลนก็เป้นเทวคา ประพฤติ ทั่วให้ระยำ
ปานใด ก็ เป้นเทวคา คนเรานั้น จะเป้นเทวคา ฤา
เป้นคน สามีญ ก็ที่ฉิวเท่า^๕นั้น ไม่ใช่ฤา ขอรับ
ชะ ๆ ชะ ๆ

วิเศษ

กล่าวเช่นนั้น จะเกินไป หน่อย กระมัง

ประเสริฐ

ผม พุค ตาม ความนิยม ของโลก เท่า^๕นั้น

วิเศษ

ที่จริงก็เป็นอย่างนี้ คนไทยเราบางคนอยู่ข้าง
จะนิยมเอาอย่างฝรั่งจนเกินไป ผมเองก็ไม่ใคร่
ชอบในข้อนี้

ประเสริฐ

ไม่ชอบทำไมคุณพระ ประพฤติ เหมือนชอบ

วิเศษ

ข้อในเรื่อง เลี้ยง วิสกั นะ ฎา ขอ รับ ข้อนี้ผม
ต้อง ประพฤติ เพราะไปขึ้นบ้านใคร เขาก็ต้อนรับ
เช่นนั้น ครั้นผมจะไม่ทำอย่าง เขาก็จะหาว่า ผม
ขี้เหนียวแล้ว เลย อวดดี ผสม ผมก็ต้องทำ ตาม ๆ
เขาไปเช่นนั้นเอง

ประเสริฐ

ที่จริงก็เป็นอย่างนี้ แก้วแก้ว (หัวเราะ)

วิเศษ

นั่นแหละ ขอรับ ผมอยู่ในที่ยาก คุณก็ยอม
ทราบอยู่แล้ว อยู่ในเมือง ตาหลิ้ว ต้อง หลิ้ว ตาตาม

ประเสริฐ

ภาพิตอันนี้ ก็เป็นประโยชน์สำหรับ แก้ว
 เมื่ออยาก จะประพาศ การที่รู้ อยู่แล้วว่าไม่ดี เพราะ
 ถ้าจริง เช่นที่ว่า ถ้าเราไป เมืองที่ชาวเมืองเขา
ไม่หุงผ้า เรา มีต้อง แก้วผ้าด้วยฤ

วิเศษ

ถ้าเราไป เมือง เช่นนี้ เรา ก็ไม่จำเป็นต้อง
 ประพาศ ตามแบบ ชาวเมือง เพราะ ผู้ที่ไม่หุงผ้า
 คง จะมีแต่ พวก แหกทำ —

ประเสริฐ

(หัวเราะ) คุณพระ เข้าใจผิด เมืองฝรั่ง เต็ม
 นั้ แก้วผ้า กัน มากขึ้นทุกที

วิเศษ

ข้อ เวลา ขาบน้ำ น่ะ สิ

ประเสริฐ

ไม่ใช่ขอรับ เวลา กินเข้า เย็น น่ะ แหะ

วิเศษ

อะไร — !

ประเสริฐ

ขอรับ เปนเช่นนั้นจริง ๆ ผู้หญิง ผัว
 เดียวนี้ใคร แต่งตัว น้อย เท่าไรได้ เปน นัย ว่าดี เสือ
 ก็เกือบ จะไม่ปิดอก แล้ว มีหน้า ซ้ำ กระโปรง ก็
 ผ่าอีก

วิเศษ

ข้อ ! อย่างนั้น จะเรียกว่า แก่ ผ่าที่เดียว ๆ มัน
 เปน วิธี แต่ง ตัว ให้ต งาม ของ เขา ต่าง หาก

ประเสริฐ

แต่ถ้าอีคำมันแต่ง อย่าง นั้นบ้าง ก็คง ต่ำกัน
เจียนตาย ผมเข้าใจทีแล้ว คุณพระนี่เกินทัน
สมัยใหม่ทีมาก อะ ๆ อะ ๆ ! เออ แล้วก็เขาว่า
คนไทย ชื่นสูง ที่เป่น อย่าง สมองใหม่เขา เลิก ประเพณี
การถือศีลเสียแล้วไม่ใช่ ฤา ขอรับ

วิเศษ

การถือศีลอุโบสถ ฤา ขอรับ ก็เลิกกันไป มาก
แล้ว เพราะ สมัย นี้คนเรามี กิจ ธุระ มาก —

ประเสริฐ

มาก เกินที่จะ ถือศีล ฤา ขอรับ

วิเศษ

การถือศีล ก็นับว่า ต้อง การ เวลาอยู่ข้าง คือ
ใน วันที่ ออก เข้า แล้ว ก็ ทำ การงาน อะไร ไม่ ใคร จะ ไหว

ประเสริฐ

คุณพระเข้าใจผมผิด ผมไม่ได้กล่าวถึงคิล ๘
ผมถามถึงเพียง คิล ๕ เท่านั้น แต่ถึง คิล ๕
ก็เห็นจะหา เวลา ถ้อยยาก กรรมัง

วิเศษ

เห็นจะไม่ถึง เช่นนั้น คอก ขอรับ แต่ เป็น ความ
จริง ในเวลานี้ คนผู้ที่ไม่ใคร่ เข้าวัด เข้าวา บ่อย ๆ
เหมือนแต่ ก่อน ที่ยังมีอยู่ก็แต่ คนชั้นผู้ใหญ่นะ

ประเสริฐ

มีแต่คนที่หัว เก่า เกิน สมัย ฤา ขอรับ ผมเข้าใจ
แล้ว “ที่ชื่อ ถ้อย พระเจ้า ว่า ไร่ ไร่ เต่า ไร่ ปลา
ที่นี้มีอาชา ว่า ไบ๋ ข่า สารยา ” อะ ๆ !

ชอบ กล ! ชอบ กล ! ในสมัยนี้ใคร ประพฤติ อยู่
ใน คิล ในธรรม กลาย เปน คน ข่า คน ครี เกิน สมัย ไป

๑๘

หมก ภา ขื่อนี้ผมได้ยืมข้าวเขาพุท ๆ กันอยู่แต่ที่
เมืองนอกแล้ว แต่ไม่นึกเลยว่าจะเป็นอย่าง
มากถึงปานนี้ แล้วคุณพระ ก็ประพฤติ ตาม อย่าง
สมัยใหม่เหมือนกันนะสิ

วิเศษ

เปล่า ไม่เป็นเช่นนั้น

ประเสริฐ

ทำไมจะไม่เป็น คุณพระไม่ต้องไขสือ ผม
รู้ อยู่ ทอก —

วิเศษ

เอ๊ะ ! คุณพระ ! อะไร !

ประเสริฐ

โอ๊ย ! ผมขอโทษ ผมเผลอ สติไป (ควัก
ผ้าออกมาเช็ดหน้า) ร้อนจริง ขอ รับ ผมเห็น
จะเสียคนเสียแล้ว ไป อยู่ เมือง หนาว จนเคย

ถูกอากาศ ร้อนเข้า หน้อย ก็ชวน จะไม่สู้ ฝาย ออก
จะ กลุ้ม ๆ ใจอย่างไร อยู่

วิเศษ

ที่จริง คุณพระ เลือกลงเวลา กลับไม่สู้ เหมาะ หน้อย
เวลานี้ กำลัง ร้อนจัด (เหลียว ดูเห็น หน้า ต่าง ปิด)
แล้ว อ้าย บ่าว ผม ก็ เจ้า กรรม มีหน้า เข้า ไป ปิด หน้า
ต่าง ทาง ที่ ลม มา เสีย ด้วย (ลุก ไป เปิด หน้า ต่าง)
ลม เข้า ทาง นี้ อู้ก็ เทียว ขอ รับ เห็น จะ ค่อย ยัง ชั่ว
เฮอ แล้ว อ้าย ป่อง ก็ หาย ไป ไม่ ยัก เอา น้ำ ร้อน น้ำ ชา
มา (ตะโกน) อ้าย ป่อง ! อ้าย ป่อง ! ว่าไร
จริง เมื่อไร จะ ออก มา เล่า (เดิน ไป ที่ ประตู
ซ้าย แล้ว เรียก) อ้าย ป่อง ! เร็ว ๆ เข้า สิวะ !
(อ้าย ป่อง ถือ ถาด น้ำ ชา กับ น้ำ เย็น เข้า มา
ทาง ซ้าย)

วิเศษ

ทำไมรำไรนัก

ป้อง

ซา หมต ขอ รับ

ต้องไป ซอ มาใหม่

วิเศษ

ซา ที่ นาย เขามี

ทำไมไม่ไป ขอ เขา เล่า

ป้อง

คุณนาย อยู่ในเรือน ผมก็ไม่กล้าเข้าไป ผม
บอกให้ แม่ สอนให้ ไป เรียน เขา ก็ ว่า —

วิเศษ

ช่าง เอะอะ ! ไม่ต้อง เล่า ไป เอะอะ ! (อ้าย
ป้อง วาง น้ำ ซา แล้ว ออกไป ทาง ซ้าย)

ประเสริฐ

ดู การ หา น้ำ ซา เปน การ ประทัก ประเทิก จริง ๆ
คุณ พระ เห็น จะ ไม่ ใคร่ กิน กรรม

วิเศษ

อ้อไม่ใช่เช่นนั้น แต่ตามความจริงผมจะ
เล่าให้ฟัง นายผู้หญิงเขาเป็นต้นบุญตัวเอง
อะไร ๆ อยู่กับเขาทั้งสิ้น

ประเสริฐ

อ้อ ! ผมเข้าใจ การบ้านของสิทธิ์ ชาติอยู่ที่
เขาถามขอรับ

วิเศษ

เป็นเช่นนั้น

ประเสริฐ

อ้อ ! อ้อ ! มิน่าเล่า ! เขาสั่งอะไร เกิดขาด
ว่าไร เป็นหน้าที่เดียวถามขอรับ จะไปไหนคุณพระ
เห็นจะต้องขออนุญาตกระมัง

วิเศษ

(หัวเราะเก้อ ๆ) อ้อ ! ผมเข้าใจแล้ว คุณ

พระคง เคียงในการ ที่ผมไม่ได้ รับที่ ท่าเรือ ละลื ที่
จริงวันที่คุณพระ มาถึง พระเฒ่าผม ตัดธุระ อยู่จริง ๆ

ประเสริฐ

ผมทราบแล้วว่า คุณพระ เป็นคน มีธุระมาก ผม
จึงไม่ได้ หวัง เลย ว่า จะได้ รับ เกียรติยศในการที่
จะ พบที่ท่าเรือ ธุระของ คุณ พระ มีทั้ง กลาง วัน
กลางคืนไม่ใช่ถามขอ รับ

วิเศษ

หา มิได้ แต่ เมื่อไป ทำงาน อยู่ทีออฟฟิศตลอด
วันแล้ว พอ เย็น ๆ กลับ มา บ้าน แล้ว ก็ —

ประเสริฐ

ก็ มา ตัด ธุระ ทางบ้านอีก ผม เข้าใจ แล้ว

วิเศษ

พุท ไช้ ! เปล่าเลย ไม่เป็นเช่นคุณพระ
คิดเลย

ประเสริฐ

ก็ผมยังไม่ได้พูดเลย ว่าผมคิดอย่างไร คุณ
ว่าติดธุระ ผมก็ว่าเชื่อแล้วเท่านั้น

วิเศษ

ที่จริงคุณก็ควร เคียง อยู่ข้างในการที่ผมไม่ไป
รับ เลีย แรง เปน เพื่อนเก่า เพื่อนเก่า รักกัน มา แต่
เด็ก แต่ เด็ก เพื่อนไป อยู่ต่าง ประเทศ เลีย เปน นาน
กลับ มาบ้านทั้ง ที่ ก็ไม่ไป รับ ที่จริง เปน หน้า ที่
ผมควร จะ เปน คน แรก ที่ ต้อนรับ คุณ เมื่อ กลับ ถึง
กรุงเทพ ฯ เพราะ เราได้ เคย รัก ใคร่ กัน มา เสมอ
พี่น้อง ก็ว่า ได้

ประเสริฐ

จริง ขอ รับ เรา มัน รัก กัน เหลือ เกิน จน
แทบ จะ เปน ใจ เดียว กัน ชอบ อะไร ก็ ชอบ ตรง ๆ
กัน บางอย่าง ก็ ตรง กัน มาก เกิน ไป เลีย ด้วย ซ้ำ

ชะ ๆ ชะ ๆ (พระวิเศษ จ้องดู พระประเลีร์ฐ
 รู้ลึก ตัวจึงหยุดหัวเราะ หีบ ของ บุหรี ออก
 มาเปิด) หวังใจว่านายผู้หญิงไม่รังเกียจนะ
 ขอ รับ

วิเศษ

โอ๊ย ขอโทษ ผม ลืมไปที่เดียว ผม ควร จะ
 เลียง (ลูก ชื่น หีบ หีบ บุหรี)

ประเสริฐ

ช่าง เกอะ ขอ รับ คุณ ลอง ของผมบ้างที กว่า
 เผื่อ ชอบ ผม มี มา อีก จาก ยุโรป ผม ะ ส่ง มา ให้
 (ยื่น บุหรี ฝรั่ง ให้ พระ วิเศษ)

วิเศษ

ขอบใจ ขอ รับ (ต่าง คน ต่าง จุดบุหรี)

ประเสริฐ

ที่จริง พอ ชื่น จากเรือ ผม นี่จะ ตรงมา หาคุณ

พระทีเดียวกว่า แต่พะเอินผมก็มีธุระต้องรีบไป
 แห่งอื่น ประการ ๑ ผมต้องรีบไปเฝ้าเสนาบดี
 อีกประการ ๑ เมื่อผมไปบ้าน พบ รก เรือ เต็มที่
 ก็ต้องลงมือจัดแจงพอเอาไครยไต่หน้อย

វិស័យ

จริงขอรับ การที่ไปจากบ้านเสียนาน ๆ
กลับมาก็จำเป็นอย่างนี้เองที่จะต้องมาพบความ รุ่ง ร้าง
ข้างบ้านบ้าง

ประเสริฐ

จริง ขอ รัง แต่ ของ ผม รุง รัง เกิน คาดหมาย
 รุง รัง เหลือ เกิน มันช่างไม่มีอะไร เวียบ ร้อย เสีย
 เลย แต่ ลัก อย่าง เดียว บ้านเรือนรกราว กับ รัง
 ลัทธิป่า ไม่มีใคร เปนธุระ ดูแล อะไร หมด เมื่อ
 คุณอาท่านยัง อยู่ ท่าน ก็ ได้ ช่วย เปนธุระ ดูแล หน่อย
 แต่ พอ ท่าน ตาย ไป แล้ว ไม่มีใคร ^{ดูแล} ^{ดูแล} เลย แต่

ที่จริงก็ไม่รู้หน้าอัศวรย์นัก เพราะ ผมไปรับราชการ
 เสีย ที่เมือง นอก ถึงสิบปี คนทั้ง หลาย ก็ จะ พากัน
 ลืม เสีย แล้ว กระจ่าง ว่า ผม ยังมีชีวิต อยู่

วิเศษ

คุณ พระ ในเรื่อง นี้ ตัว ผม ก็ รู้ สัก ว่า ผมเอง
 ควร ได้ รับ ความ ตีเตือน อยู่ บ้าง ผม รับ สารภาพ
 ว่า ผม มี ความ บกพร่อง อยู่ บ้าง

ประเสริฐ

คุณ จะ บก พร่อง อย่างไร

วิเศษ

ผม มีความ ผิด ที่ผม กับคุณ เสีย แรงแปดคน
 ที่ รักใคร่, ชอบ พอกัน ยิ่ง กว่า พี่น้อง เมื่อคุณ จำ
 เปน ต้องไป รับ ราชการ ในที่ บ้านเมือง ไกล ผม ก็
 ควร ที่ จะ ช่วย ดูแล, ทางบ้าน ช้อง ของคุณ ให้ เรียบร้อย
 นี้ผม ไม่ได้ เอาใจ ใส่ เพียง พอ คุณ กลับ มา จึง มา

พบ รุ่งรังไม่เป็นที่พอใจ ผมมีความผิด เสียใจมาก

ประเสริฐ

ผมไม่ได้ตั้งใจ จะ ตีคุณในเรื่อง นี้ เลย

วิเศษ

นั่นก็เพราะ คุณใจ ดี เกินไป ผม ควรได้ รับ
ความ ตีเตือน โดย แท้ อันที่จริง เมื่อ ผมยัง คง อยู่
บ้าน ฟาก ข้าง นั้น ผมได้ ไป มา อยู่ ที่ บ้านคุณ
เสมอ แต่ผมก็ ไม่ ยก ย่อง ความดี ของผม ใน ข้อนี้
เลย เพราะ ประการ ๑ เป็นหน้าที่ ๆ ผมควร จะ
กระทำโดย แท้ อีก ประการ ๑ บ้านคุณ อยู่
ริมทาง ที่ผม จำ จะต้อง ผ่านไป มา ทุก ๆ วัน เมื่อ ไป
ออฟฟิศ

ประเสริฐ

ผม ชอบ ใจ ที่คุณ พระไท เอื้อ เฟื้อ ไป เยี่ยม เยียน
บ้านผม ใน เวลา นั้น

วิเศษ

ผมไม่ได้เล่าขึ้นเพื่อทวงความชอบเลย ผม
อยากให้คุณทราบว่าผมได้ทำอย่างไร มาแล้ว เท่า
นั้น เป็นความจริง ผมได้ไป มา เยี่ยมเยียน อยู่ ที่
บ้านคุณเสมอ จน—เออ—

ประเสริฐ

ทั้งหมดความ จำ เป็นที่ จะ ต้อง ไป ทาง นั้น อีก
เช่น นั้น ถูกไหม ขอ รับ

วิเศษ

ไม่ใช่ เช่น นั้น ผมตั้งใจ จะ กล่าว ว่า จนผม
ย้ายบ้านมา อยู่ ฟากข้างนี้

ประเสริฐ

ก็ นั้น นะ ลี ขอ รับ เมื่อคุณได้ย้ายบ้านมาอยู่
ฟาก ข้าง นี้ แล้ว ก็หมดความ จำ เป็นที่ จะ ต้อง
เดินผ่านบ้านผมอีก ผมเข้าใจทีนี้แล้ว

วิเศษ

อันที่จริง ถึง แม้ผม จะได้ย้าย มา อยู่ ฟาก ข้าง นี้
แล้ว ผม ก็ ไม่ควร ที่ จะ ละ เลย การ ไป เยี่ยม เยียน
ที่บ้านคุณ เพราะฉะนั้น ผม ต้อง ปรับโทษ ตัว ผม เอง
ว่าผิด

ประเสริฐ

ผมไม่เห็นควร จะ ตี โทษ ตัว เอง เช่น นั้น เลย ถ้า
ให้ ใคร ๆ ที่ เป็น คน สมอง ใหม่ เขา พิจารณา คดี คง
ไม่มีใคร ปรับโทษ คุณ พระเลย จน คน เดียว เพราะ
ใน สมัย นี้ ธรรมะ สำคัญ มี อยู่ ว่า “ความรัก อันใด
เสมอด้วย ตัว เอง ไม่มี” ไม่ใช่ ฤา ขอรับ

วิเศษ

คน อื่น ๆ เขา จะ คิด อย่างไร ผม ไม่ ทราบ ด้วย
แต่ ส่วน ผม ๆ ไม่ ได้ มีความ เห็น เช่น นั้น เลย

ประเสริฐ

ฮึะ! ถ้าอย่างนั้นคุณมีเป็นคนสมองเก่าผิด
สมัยไป ภา ขอรับ

วิเศษ

ผมไม่วิตกในข้อนี้

ประเสริฐ

อ้าว! ไหนคุณพระว่า อยู่ในเมือง ตา หลัว ต้อง
หลัว ตา ตาม อย่างไร เล่า

วิเศษ

ก็แปลแต่ในการ บ้าง อย่าง ที่ จะให้ แปลไป ทุก
อย่างไม่ได้

ประเสริฐ

ฮึ! เลือก ประพติ ภา ไม่ ประพติ ได้ ตามใจ ภา
ขอ รับ

วิเศษ

ผมเห็นอย่างนั้น

ประเสริฐ

อ้อ! อะ ๆ อะ ๆ ผมเข้าใจแล้ว

วิเศษ

เข้าใจอย่างไร

ประเสริฐ

ผมเข้าใจแล้วว่า คุณพระเป็นคนที่เกิดขึ้น
สมัยที่ อย่างยิ่ง (หัวเราะที เบาะ)

วิเศษ

คือ อย่างไร

ประเสริฐ

คือเขาแต่ใจตัว เป็นใหญ่ ฝ่ายเดียว สุก แต่
อะไร สทวท แก่ ตัว เป็นที่พอใจตัวแล้ว เป็นทำได้
ทั้ง สั้น ถึง จะ ประพฤติให้ เสว ทราม อย่างไร ก็ได้

ใคร จะ ตี ไม่ ได้ ทั้ง สิ้น เพราะ เปน การ ส่วน ตัว
ถ้า จะ ประพฤติ ระวัง อย่างไร ๆ แล้ว ก็ ยก เขา คำ ว่า
“ เปน การ ส่วน ตัว ” ซึ่ง บัง หน้า ไว้ ได้ ทั้ง นั้น เห็น
เปน การ เพียง พอ แล้ว

วิเศษ

เอ๊ะ ! คุณ พระ ทำ ไม่ พุด เช่น นั้น

ประเสริฐ

ผม พุด เพราะ เปน ความ จริง ถ้า คุณ พระ จะ
ปฏิเสธ ว่า ไม่ จริง เช่น นั้น

วิเศษ

เปน ความ จริง ผม ได้ เคย ได้ ยิน เขา พุด กัน อยู่
บ่อย ๆ ว่า สิ่ง นั้น ถ้า สิ่ง นี้ เปน การ ส่วน ตัว แต่
ผม เอง ยัง ไม่ได้ เคย ยก เขา คำ นี้ ซึ่ง เปน โลโก้ ยัง ความ
ชั่ว ของ ผม เลย

ประเสริฐ

ถึงไม่ยกขึ้นกล่าวถึง ๆ ก็ยกขึ้นแก่กับตัวเอง
ถ้ามีฉันนี้คุณ พระ จะ ทำ ร้าย ผม ผู้ เบน เพื่อน เก่า ได้
เช่นที่คุณพระได้ทำมาแล้วๆ (พระวิเศษ ตก
ตลิ่ง) ฮะ ๆ ฮะ ๆ พดไม่ออกสิ! คุณ พระ
ผมขอโทษเถอะ คุณ นี่ระยำ มาก!

วิเศษ

(เสียงลั่น) คุณ พระ ไปรค ฟัง ผม อธิบาย
หน่อย

ประเสริฐ

คุณ พระ ไม่ต้อง อธิบาย ผม อธิบาย แทนก็ได้
เมื่อก่อนที่ผม จะออกไป รับราชการ ที่ เมือง นอก ผม
ได้รักใคร่ อยู่กับแม่สาย หยุด แต่ยังไม่ทันจะได้
จัดแจง แต่งงานกัน ผม ก็ได้ รับ คำ สั่ง ให้ รีบ ออก

ไป ผมเห็นว่าคุณ เป็นเพื่อน อย่าง สนิท สนม เท่า
กับ พี่น้อง ฤา ยิ่งกว่า ก็เป็นได้ ผมจึง ฝากไว้ ให้
คุณช่วย คุณ แล ระวัง แม่สายหยุด โดยไว้ เนื้อเชื่อใจ
อย่าง ยิ่ง คุณ ตอบ แทนผม อย่างไร

วิเศษ

ผม ขอ ชี้แจง—

ประเสริฐ

ผม พุด ยังไม่จบ ผม ขอถาม ซ้ำ อีก ว่า คุณ
ตอบ แทนความ ไว้ใจ ของผม อย่างไร คุณ ผู้รับ
ฝาก ผู้หญิง ที่ รัก ของผม กลับเอา ผู้หญิง นั้น เป็น
เมีย เลีย เอง การ ที่คุณ ทำเช่นนี้ คุณ ย่อมรู้
อยู่ ในใจ ที่ว่า เป็นความ ผิด อย่าง ร้ายแรง จะ
ประทุษร้าย ต่อผม ให้ได้ รับความ เจ็บ อย่างไร ยิ่ง ไป
กว่า อย่างนี้ ไม่มี เลีย ละ จริง ฤา ไม่จริง

วิเศษ

จริง แต่ว่า—

ประเสริฐ

แต่ว่าอะไร ผม ก็เข้าใจได้ ความประพฤติของ
 คุณ แท้จริงแม้แต่ตัวคุณเองก็ต้องรู้สึก ว่า ระวัง
 แต่คุณ ถือ ธรรมะ อย่าง สมัยใหม่ คือไม่ต้องนึก
 ถึงใคร นอก จาก ตัวเอง ไม่ต้อง ชื้อ ตรง ต่อใคร
 นอก จาก ต่อ ตัวเอง เพราะ ฉะนั้นคุณจึง แก่ ตัว ว่า
 การที่คุณ ประทูล ร้าย ต่อผม นั้น เป็น การ ล้วน ตัว
 ไม่มีข้อ ผิด ร้าย อันใด ตามกฎหมาย คน สมัย
 ใหม่ เขา ขอ แต่เอา กฎหมาย มา พูดยุติ ปาก ได้
 ก็พอแล้ว ศีล ก็ไม่ต้องมี ธรรม ก็ไม่ต้องมี
 ในส่วนคุณ ๆ ก็เดิน ตาม สมัย นั้นเอง คุณ ถือ
 ว่าคุณไม่ได้ทำ ผิดกฎหมาย เพราะแม่ ล้ายหยด
 ไม่ใช่เมีย ผม เป็น แต่หญิงที่ ตั้งใจไว้ จะ เป็นเมีย

๓๖

เท่า นั้นต่างหาก ถึง คุณ จะ แย่ง เอา เสีย ก็ ไม่ผิด
กฎหมาย ถึง แม้ ตาม ความ จริง ผม จะ ได้ ฝาก
คุณ ไว้ ก็ ไม่มี หลัก กฎหมาย อันใด ที่ จะ ให้ ผม มี
ประเวณี หวงห้าม เพราะ ฉนั้น อย่างไร ๆ ผม ก็
จะ เอา คดี ไป ขึ้น ศาล ไม่ได้ แต่ ส่วน ความ ชั่ว ชั่ว
ประทุษร้าย ต่อ มิตร คุณ ยกโทษ ให้ ตัว เอง เพราะ
คุณ เป็น คน สมัย ใหม่ ไม่มี คีล ไม่มี ธรรม
ไม่มี ศาสนา ไม่มี ยาง อาย ฤๅ !

วิเศษ

คุณ พระ คำ ที่ คุณ พู ด มา ผม รับ ว่า คุณ ควร
จะ พู ด เพราะ ผม ได้ กระทำ ผิด จริง ได้ ประพฤติ
ผิด จริง

ประเสริฐ

ฮือ ! คุณ พระ นี้ ก็ ประพฤติ ผิด สมัย เสีย แล้ว
คน สมัย นี้ ไม่มี เลย ที่ จะ รับ ผิด เพราะ ไม่มี เวลา

ที่ จะ ทำ ผิด ได้ เลย ตาม แบบ ของ คน สมัย ใหม่
 ใคร ๆ อาจ จะ ทำ ผิด ได้ ทุก คน นอก จาก ตัว เรา เอง
 ถ้า คน อื่น ทำ อะไร ที่ เรา ไม่ ชอบใจ เรา ทำ เขา ได้
 เพราะ เรา มี อำนาจ อัน ชอบ ธรรม เต็ม ที่ ไม่มี ใคร
 มา เป็น เจ้า ปาก ของ เรา แต่ ถ้า เขา ทำ เรา บ้าง
 เขา เป็น คน ระยำ เพราะ เขา ไม่มี หน้า ที่ อะไร ที่ จะ มา
 ว่า กล่าว ตี ตี ยน ความ ประพฤติ ส่วน ตัว เรา ที่ ผม
 มา ทำ คุณ พระ นี้ ก็ แปล ว่า ผม ระยำ เพราะ ผม
 อาจ เอื้อม เข้า มา ตี ตี ยน ความ ประพฤติ ส่วน ตัว ของ
 คุณ พระ แต่ ผม พึ่ง กลับ มา จาก ยุโรป ใหม่ ๆ ผม
 เติบ ไม่ ทน สมัย สมอง ผม จึง ยัง เป็น อย่าง เก่า
 เพราะ ฉนั้น ผม ขอ บอก คุณ พระ ซ้ำ อีก ว่า ทั้ง ตัว คุณ
 พระ เอง และ บรรดา คน ที่ มีความ เห็น อย่าง คุณ พระ
 ผม เห็น ระยำ ที่ สุด

วิเศษ

คุณเข้าใจผิด จริง ๆ ผมไม่ได้มีความคิด อย่าง
ที่คุณ หาความ นั่น เลย

ประเสริฐ

จะให้ผมเข้าใจ ว่า คุณ พระ ก็ ยัง เป็น คน ที่ สมอง
เก่า อยู่ อย่าง นั้น ฤ

วิเศษ

ก็ นั่น แหะละ ขอ รัย คุณ จะ เรียก ว่า กระไร
ก็ ตาม แต่ ความ จริง ผม คล้อย ตาม ความ นิยม
ของ พวก สัมมัย ใหม่ ก็ แต่ ใน การ บาง อย่าง เท่า นั้น
เพราะ ถ้า จะ ไม่ คล้อย ตาม เขา ไป บ้าง ก็ จะ เข้า สมา
คม กับ เขา ยาก แต่ ว่า ใน ส่วน ใจ จริง ของ ผม นั้น
ก็ยัง นิยม นัย ถือ ขนบ ธรรมเนียม เก่า อยู่ มาก

ประเสริฐ

อ้อ ! ผม เข้าใจ แล้ว ฮะ ๆ ฮะ ๆ คุณ เป็น คน

ชนิดที่ฝรั่งเขาเรียกว่า นั้งซีริว สำหรับเมื่อเห็น
ว่า สดวกทางไหนก็ จะไ้ ไต่ลงไป ทางนั้น คน
อย่างคุณ นี้ก็มี มากเหมือนกัน ผม ยอม ว่า ฉลาด
ดี เมื่อ เวลา ออก จาก บ้าน ไป เข้า สยาม เรา ก็ ทำ
ทำ เปน คน ถู แผล ฝรั่ง ฤา สมอง ใหม่ พอ กลับ มา
บ้าน ก็ ถอด รูป ฝรั่ง กลับ เปน ไทย พ้น เมือง ไป ตาม
เดิม ดี มาก ! ดี มาก ! ฮะ ๆ ฮะ ๆ !

วิเศษ

ที่จริง ก็ ไม่ใช่ แต่ผม คนเดียว ที่ เปน เช่น นั้น

ประเสริฐ

ก็ใคร ว่า กระไร เล่า คนอย่าง คุณ พระมีถม
ไป ผม ทราบ ดี แล้ว แต่ ว่า ถึง ส่วน ตัว คุณ พระ
เถอะ ในการ ที่ คุณ แ่่ง คู้ รัก ของ ผม ไป เปน เมีย
นะ จะ เรียก ว่า คุณ ประพฤติ ตาม แบบ ไหน แบบ
ไทย ฤา แบบ ฝรั่ง (พระวิเศษ นิ่ง ไม่ตอบ) ฮือ !

คุณ ชั่งใจไม่ได้ ละติ ว่า จะอ้าง แบบไหน ผม จะบอก
ให้ตามความ เห็นของ ผมเอง ผม เห็นว่า แม้จะ
ทุท้วย ตา ฝรั่ง ฤา ตาไทย คุณ พระ ก็ไม่ พ้น ความ เสีย
คน ทั้ง โลก เขา ย่อม จะ ต้อง เห็น เหมือน กัน หมด ว่า
คนที่ ประทุษร้าย ต่อ มิตร ผู้ ที่ ชั่ว ตรง นี่ ว่าเป็น คน
เลว ที่ สุด

วิเศษ

ผม รับ แล้ว ว่า ผม ผิด แต่ ผม ขอ ชี้แจง สัก
นิด หนึ่ง ว่า ใน การ ที่ ผม ได้ ทำ ผิด ไป นั้น ไม่ใช่
เพราะ ตัณหา อย่าง เดียว

ประเสริฐ

จริง ไม่ใช่ ตัณหา อย่าง เดียว มี คិត คค ต่อ
มิตร ปน อยู่ ด้วย

วิเศษ

ถ้า จะ แลดู เผิน ๆ ก็ ต้อง เห็น เป็น เช่น นั้น แต่

ความจริงยังมีอยู่อีก

ประเสริฐ

ความจริงอย่างไร จริงอย่างโบราณๆ จริง
อย่างสมัยใหม่

วิเศษ

ผิดกันอย่างไร

ประเสริฐ

ผิดกันลิ จริงอย่างโบราณต้องจริงแท้ ๆ จริง
อย่างสมัยใหม่ก็จริงแต่ปากเท่า นั้น ใครโกหก
ไม่เพนหับว่า เพนคนไร่ ใคร ยิ่ง ปลิ้น ปล่อน มาก
ยิ่ง เพน คน ที่มี ผู้ นัยหน้า ถือ ตา ว่า เพน คน ฉลาด
มีสติปัญญา “ รักรักษา ตัว รอด เพน ยอคติ ” ผม
เข้าใจ ทอก คุณ !

วิเศษ

เอา เอะ ขอ รักับ ผม จะ เล่า ให้ ฟัง เมื่อ ฟัง แล้ว

คุณพระจะเชื่อทำไมเชื่อก็ตามใจเถอะ

ประเสริฐ

เฮอ! อย่างนั้นค่อยยังชั่วสิ เชิญเล่าไป
เถอะขอรับ

วิเศษ

เมื่อคุณพระไปแล้วได้ประมาณ สัก สาม ฤกษ์ ปี่
คุณหลวงพิบลัย บิดา แม่ ลาย หยตได้ ตาย ลง เมื่อ
ตายลงแล้วจึงได้ ความ ว่า เปนหนี้หลวง อยู่หลายพัน
ชั่ง ครอบงำ เงินทองก็ ไม่มีพอที่จะใช้พระราช
ทรัพย์ได้ เจ้าพนักงานเขาก็ยึดทรัพย์ สมบัติ ขาย
ทอดตลาด แม่ ลาย หยตก็ ต้อง ออก จาก บ้าน พ่อ
จะไปหาใครอยู่ กับใครก็ได้ เพราะ บรรดาญาติ
พี่น้องก็ แยก กันหมด ผม จะให้ ไป เทียว ตุหรัค
ตุหเรอยู่ได้ฤา ผมก็ ตก ลง ชวนให้ ไป หาใครอยู่
ในบ้านผม จนกว่า จะหาที่อยู่ใหม่ได้

ประเสริฐ

อ้อ! ก็เหมาะที! ชะ ๆ ชะ ๆ

วิเศษ

คุณพระอย่าเข้าใจผิด ในเวลานี้ที่ผมรีบ
 ไปไว้ที่บ้านผม ก็โดย ความตั้งใจที่ต่อคุณพระ
 ผมยังมีได้คิดจะรักใคร่เป็นผัวเมียอะไร กันเลย การ
 ที่ไป อยู่ ในบ้านผม ก็ไม่ได้ อยู่ ประปน อะไร กับ ผมเลย
 แม่สาย หยุดไป อยู่ ที่เรือนน้องสาวผม ถึงผมจะ
 พบ ประกันบ้าง ก็ เป็นต่อ หน้า น้องสาว ผมโดย มาก
 ก็ เป็น การ เรียบ ร้อย ดี ตลอด มา จน น้องสาว ผมไป
 แต่งงาน ไป จากบ้านผม ครั้นผมจะได้แม่
 สาย หยุด เสีย ผมก็ สงสาร เพราะ หล่อน ว่า หล่อน
 ไม่มีที่ จะไป อยู่ ที่ไหน ผมก็ต้อง ตก ลง ยอมให้
 อยู่ ในบ้านผม ต่อไป ยก เรือนน้องสาวผมให้เป็น
 ที่ หล่อน อยู่ ส่วนผม ก็ไป มา หา สู้ หล่อน แต่ บาง

ครึ่ง บางคราว เพื่อถามทุกข์สุขบ้าง ตามสมควร
 เท่านั้น ต่อมา วันหนึ่ง แม่สายหยุดให้คนมาตาม
 ผม พอผมไปถึง หล่อนก็ร้องไห้ แลบอกกับ
 ผมว่ามีคนเขากล่าวหาความอะไร ๆ ต่าง ๆ ว่า
 หล่อนลอบเล่นชู้กับผม หาว่าหล่อนเป็นหญิงไม่
 ดีต่าง ๆ นา ๆ หล่อนขอให้ผมช่วยทำการแก้ชื่อ
 หล่อน ผมถามว่าจะแก้อย่างไร หล่อนก็ตอบ
 ว่ามีทางเดียวแต่ให้ตกแต่งกันเสียอย่างเปิดเผย
 จึงจะตัดความครหานินทาทั้งหมดได้

ประเสริฐ

อ้อ! ส่วนตัวคุณนะไม่เต็มใจอย่างนั้นๆ แต่
 คุณเห็นไม่มีทางหลีกเลี่ยง จึงจำใจจำแต่งอย่าง
 นั้นๆ

วิเศษ

• ผมจะบอกตามตรง แท้จริงผมในเวลานั้นก็

รู้สึกมีความรักใคร่แม่สาย หยุด มาก อยู่ แต่ผม
 ไม่ได้ลืมเลย ว่า แท้จริง หล่อน เป็น ของคุณ ผมจึง
 ได้ตั้งใจซ่อมความรัก ของผมไว้ ผม บอก กับ แม่
 สาย หยุด ว่า ถ้าผม จะ แต่งงาน กับ หล่อน เสีย
 เอง เช่นนี้ ก็ คุณ จะ เป็น การ เสีย หาย ไม่ ซื่อ ตรง ต่อ
 เพื่อน หล่อน กลับ ถาม ผม ว่า มี กำหนด แล้ว ฤๅ ว่า
 เมื่อไร คุณ จะ กลับ มา บางที จะ อีก ตั้ง สิบ ปี ก็
 เป็นได้ ในระหว่าง นั้น ซื่อ หล่อน มี เสีย หมด จน ไม่
 มีใคร ท หน้า ฤๅ หล่อน พด แล้ว ก็ ร้อง ให้ ร้อง ห่ม
 ขึ้น รน ไป ใน ที่ สุด ผม ไม่ เห็น มี ทาง อื่น จะ แก้ไข
 ก็ ตก ลง ตามใจ หล่อน

ประเสริฐ

จบ เรื่อง ฤๅ ยัง

วิเศษ

จบ แล้ว คุณ จะ เชื่อ ฤๅ มิ เชื่อ ก็ ตามใจ

ประเสริฐ

เชื่อสิ ขอ รับ ผมไม่มีอะไร เป็นพยานที่จะ
 คัดค้านข้อความที่คุณเล่ามา แต่ถึงแม้จะเป็น
 จริง อย่างคุณเล่ามา ผมก็ไม่เห็นว่า จะเป็นข้อ
 ที่แก้ความผิด ของคุณ พระให้พ้นไป ได้ ฤา
 คุณพระ เห็น เพียง พอ

วิเศษ

ผมไม่ได้ เล่า สำหรับ แก่ตัว ผม รับผิดชอบ แล้ว

ประเสริฐ

ถ้า เช่น นั้น ก็ ดี แล้ว เรื่อง เช่น นี้ จะ นำไป พ้อง
 ร้องในโรง ศาล ก็ ไม่ได้ แต่ ถ้า จะ นิ่งไว้ คุณพระ ก็
 จะ เห็น ตัว ฆาต ที่ เขา เปียบบ ผม ผู้ ไร่ เนื้อ เชื่อใจ
 ได้ แล้ว ไม่ ต้อง มี โทษ เมื่อ กฎหมาย ไม่ ลงโทษ
 คุณพระ แล้ว ผม ก็ ต้อง ลงโทษ เอง

วิเศษ

(ตกใจ) เอ๊ะ! จะทำอะไร

ประเสริฐ

ที่จริง คุณพระ มีความผิด ซึ่งถ้าเป็นที่ยุโรป
เขาก็ต้องทำกันไป ต่อ สู้ สอง ต่อ สอง ที่เขาเรียก
ว่า “ควอล” นะ คุณพระ เข้าใจไหม

วิเศษ

ก็—ก็—แต่ว่า—

ประเสริฐ

แต่ว่านี่เรา อยู่ในเมืองไทย ถ้าเราจะทำ
กันไป ยิ่ง ฤๅ แทง ดาบ กัน ก็ คง จะถูก กอง ตระเวร
จับ ทั้ง สอง ฝ่าย คง ไม่ สำเร็จ ความ ปราศนา เพราะ
ฉนั้นเรา ก็ ต้อง หา ทาง อื่น แทน ยิ่ง ฤๅ แทง ดาบ กัน
(ควักตลับ กระดาษ อย่างตลับยา ออกมา จากกระ
เป่า) นี่! ผม เตรียม มา ไว้ พร้อม

วิเศษ

อะ! อะไร จะ มา เล่น กต คอให้ ฝน กิน ยา พิษ ที่ เตียว ฤา

ประเสริฐ

แล้ว กัน คุณพระ นี่ คุณ เห็น ผม เปน อ้าย ผู้ ร้าย
ไป เสีย แล้ว ฤา ไม่ ใช่ เช่น นั้น ผม ได้ เตรียม ยา
มา สอง เมล็ด เพื่อ เรา จะ ได้ กิน กัน คน ละ เมล็ด

วิเศษ

ก็ อยู่ ที่ ว่า ไม่ ดี จะ มา ชวน กัน กิน ยา ตาย ไม่
เห็น สนุก อะไร

ประเสริฐ

คุณพระ ไม่ รอ ให้ ผม อธิบาย ให้ ตลอด ยา นี้ นะ
๕ บ่น เหม่ อ่อน กัน เท่า กัน ทั้ง สอง เมล็ด จริง แต่ เมล็ด
หนึ่ง มี ยา พิษ อีก เมล็ด หนึ่ง เปน แ้ง เปลา ๆ
ผม จะ ขอ ให้ คุณพระ เลือก กิน เมล็ด หนึ่ง ผม เอง
๐ จะ กิน อีก เมล็ด หนึ่ง

วิเศษ

แล้ว — แล้ว ก็ — อย่างไร กัน

ประเสริฐ

ก็แล้ว แต่บุญ แต่กรรมสิ ขอรับ ถ้าใครเคราะห์
ร้ายไป ฉวยเอา เมล็ดที่เป็น ยาพิษ เข้า ก็ ต้องลา
โลก กันในไม่ก็อีกใจ ผมไม่เล่นเอา เปรียบคุณ
พระฝ่ายเดียว (เปิดตลับยื่นให้พระวิเศษ) คุณ
สิ ขอรับ ยาเหมือนกันไม่มีผิด ผมก็ไม่ว่า
เมล็ดไหน เป็นเมล็ดไหน แต่เพื่อไม่ให้มีข้อสงสัย
ผม ขอให้คุณพระ เลือก ก่อน (วางตลับลงบนโต๊ะ
ตรงหน้าพระวิเศษ)

วิเศษ

ก็ถ้าผมจะไม่ยอมเล่า

ประเสริฐ

(ยิ้ม) ผมก็ได้ฝึกไว้แล้วเหมือนกัน ว่า
 คุณพระ อาจจะไม่ยอม เพราะฉันเตรียมมา
 พร้อม (ครวีกปีนออกมาจาก กระเป๋า พระ
 วิเศษลุกขึ้น) นั่งลง ถ้าไม่นั่งเห็นจะเจ็บ ผม
 ขอบอกว่า ผมได้ซ้อมมือมา มากแล้ว ผมแม่นนัก
 (พระวิเศษนั่งลงตามเดิม) อย่าว่าไร หยิบ
 เมล็ดหนึ่ง หยิบ ! ผมไม่มีเวลาจะคอย อีกแล้ว

(พระวิเศษ มือสั่นหยิบยา ขึ้นเมล็ดหนึ่ง แล้ว
 กลับใจเปลี่ยนเอา อีกเมล็ดหนึ่ง พระประเสริฐ
 ถ้วยน้ำ พระวิเศษ ค่อย ๆ เอื้อมไป หยิบ ถ้วย
 ดาจ้องพระประเสริฐ เห็นปีนเล็งอยู่ที่ตน จึง
 จำใจจิบน้ำเข้าไป แล้วเอายาไล่ปาก กลืน
 โดยยาก แล้วพียงลงไปกับพนักเก้าอี้ ท่าทาง
 ๑ จวนเป่นลม)

ประเสริฐ

(หัวเราะ) เท่านั้นที่จะแล้วกัน (เก็บปืนลง
กระเป๋า) ทำ ประ คัก ประเทิกไปได้ คุณคุณ
สิ (หยิบยาที่เหลือ หยิบน้ำจิบเข้าไป แล้ว
เอายาใส่ปากกลืนทันที) นี่และ ขอรับ ไม่ช้า
ก็ ได้ เห็น ผล กัน ละ ผมไม่ได้เอาเปรียบ คุณพระ
เลย นะ ผมก็มี ช่อง ตายได้ เท่ากัน แต่ผมไม่
กลัว ตาย เพราะ ผมรู้ สัก บัรสุทธี ในใจ คุณพระ
รู้ สัก ไม่ บัรสุทธี จัง กลัว ตาย ผมขอลาที

เสียงผู้หญิง

(พูดในโรง) อี สอ้ง! นี่เองไปไหนมา ชัก
เที่ยว หา ออก ทัว เรือน พัง จะ พบ เคี้ยวนี้ ไป อยู่ ที่
ไหนมา ทำไม จะ พุด ออก มา บ้าง ไม่ได้ ภา อย่าง
ไร ดู เขา สิ จะ ว่า อย่าง ไหว หา ?

เสียงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

อิฉันไม่ได้ไป เชื้อบนแท่งที่ไหน เลย อิฉันไป
ทำงาน

เสียงที่ ๑

ไปทำอะไรที่ไหน

เสียงที่ ๒

อิฉันไป จักห้อง คุณ พระ

เสียงที่ ๑

อ้อ! วิเศษนี้ นี่กำเรบใหญ่แล้ว มึงนึก
ว่ามึงจะได้ เปนหม่อมตัวโปรต ภา อีคนสวย มึง
รู้ไหมว่าใคร เปนนายในบ้านนี้ หาอี สอ้ง

เสียงที่ ๒

พุทไธ คุณ นาย ก็ไล่ความ อิฉันไม่ได้คิด
อย่างนั้น อย่างนี้เลย

เสียง ที่ ๑

อี ตอ แผล จะ มา ลอย หน้า เถียงกู มึง
 นึกว่า คุณพระ จะ มา ช่วย มึง ฤา นี้แน่ะ !

เสียง ที่ ๒

โ้ย ! คุณนาย เจ้าคะ โ้ย ! โ้ย !

เสียง ที่ ๑

อี ตัวตี ! อี ตอ แผล !

เสียง ที่ ๒

โ้ย ! ขอ ประทาน โทษ ที่ เจ้าคะ โ้ย !
 (เสียง ทั้ง ๒ ไกล ออกไป)

(ใน ระหว่าง ที่ เสียง ผู้ หญิง สอง คน ได้ ตอบ
 กัน นั้น พระ ประเลิธุ ไป ยืน มอง ตลิ่ง อยู่ ที่
 หน้า ต่าง พระ วิเศษ คง นั่ง อยู่ ที่ เดิม จน ล้น
 เสียง ทั้ง สอง นั้น ไป แล้ว พระ ประเลิธุ จึง
 ค่อย ๆ เดิน มา จาก หน้า ต่าง มา ยืน แลดู พระ

วิเศษ อยู่ ครู่ ๑ แล้ว จึง พัก หน้า)

ประเสริฐ

คุณ พระวิเศษ ผม ขอ อภัย ผม ทำ การ รวด
เร็ว เกิน ไป ไม่ได้ สืบ สนวน ให้ ได้ ความ ถ่อง แท้ ก่อน
แท้ จริง ผม ไม่ ควร ที่ จะ โกรธ คุณ พระ ตรง กัน ข้าม
ผม ควร จะ ขอ บใจ

วิเศษ

(ค้าง และ พุด ช้า ๆ) ผม ไม่ เข้าใจ

ประเสริฐ

อ้าว อะไร ไม่ เข้าใจ ผม พุด ตรง ๆ ทำ ไม่
ไม่ เข้าใจ

วิเศษ

(ดู ยัง งง ๆ อยู่) ผม ไม่ เข้าใจ ว่า คุณ ขอ บใจ

ผม ทำ ไม่

ประเสริฐ

ขอใจที่ คุณ พระ ได้ ช่วย ผม ให้ พ้น จาก แม่
ประหลาด ถ้า คุณ ไม่ ช่วย ผม ๗ ก็ จะ ไม่ ได้ รอด
เพราะ ฉนั้น ผม ขอใจ

วิเศษ

เฮ้ ! นี้อะไร กัน

ประเสริฐ

เฮ้ ! คุณพระนี่อย่างไร กัน เข้าใจยากจริง
ผม บอก ซ้ำ อีก ที่ ว่า ผม ขอใจ ใน การ ที่ คุณ พระ
ได้ แยก แม่ สาย หยก ถ้า คุณ พระ ไม่ แยก เสีย แล้ว
อ้าย การ อีกระริก เมื่อ แต่ ก็ จะ มี ไป เกิด ใน บ้าน ผม ๗
พอ ผม ได้ ยินเสียง อีกระริก เมื่อ ก็ นี ผม จึง ได้ รู้ ลึก
ทั่ว ว่า แท้จริง ผม เป็น คน ที่ เคารพ หัก ที่ ปานใด ผม
จึง ขอโทษ คุณ พระ ที่ โกรธ ไว้ เท่าใด ๗ ผม หาย

โกรธหมด กลับชอบใจที่คุณพระได้ ไปรตผมให้พ้น
จาก ความเดือดร้อน อย่าง อุกฤษฐ์

วิเศษ

หายโกรธเวลานี้ จะมีประโยชน์อะไร มา
เกณฑ์ให้ผม กิน ยา กิน หยูก อะไร เข้าไปแล้ว นี้
จะ เป็น อย่างไร กันต่อไป ก็ไม่รู้

ประเสริฐ

(หัวเราะ) อะ ๆ อะ ๆ พุทโธคุณพระ นี้
คุณ นี้ ว่า ผม เป็น ขี้เสียบ แล้ว ฤา คุณ นี้ ว่า ผม
เอา ยา พิษ วาง เสียบ แล้ว จริง ๆ ฤา

วิเศษ

ก็ผม จะ รู้ อย่างไร ได้ ว่า เมล็ดไหน เป็น เมล็ดไหน

ประเสริฐ

ที่จริง มัน ก็ เหมือน กัน ทั้ง ๒ เมล็ด

วิเศษ

ถ้าเช่นนั้น—

ประเสริฐ

ก็แปลว่าคุณ กับ ผม กลืนแย้งเข้าไป เล่นคนละ
เมล็ดเท่า นั้น

วิเศษ

แย้ง เปล่า ๆ ฤา ไม่มีอะไร—

ประเสริฐ

อะ ๆ อะ ๆ พุทโธ่ ผมอยากตายเมื่อไร ผม
ก็รักชีวิต ของ ผม เหมือนกัน

วิเศษ

(ครัก ผ้า เช็ดหน้า) เล่นเอาใจสั้นริก ๆ
รว ๆ เปล่า ๆ ไ้

ประเสริฐ

ผมเสียใจที่ทำให้คุณ พระ ตกใจ แต่ แท้จริง

ก็ เปรน ความ ตึงใจ ของผม จะให้ ตกใจ เพื่อ เปรนการ
 ลงโทษ ที่คุณได้ทำให้ผม เจ็บใจ เป็นวิธี แก่แก่น
 ของผม แต่ถึง จะไม่มีอันตราย จริง ๆ ก็ ตาม
 การ ที่ทำให้ ตกใจ ก็ไม่สมควร เพราะ ฉนั้นผม
 ขอ อภัย นะ ขอ รัย (หยิบ หมวก และ ไม้เท้า)

วิเศษ

ประเดี๋ยว ก่อน ก็ ถ้าต่าง ว่าผม ไม่ ยอม ถินยา
 นั้น คุณ จะ ยิง ผม จริง ๆ เจี้ยว ฤา

ประเสริฐ

เฮอ ! ผม เกือบ ลืม ไป ที่จริง ผม ตึงใจ ไว้ ว่า
 จะ เอา ของ มา ฝาก คุณ เสีย แรง เปรน เพื่อน เก่า
 เพื่อน แก่ กัน กลับ มา จาก เมือง นอก ทิ้ง ที่ ก็ ควร
 จะมี อะไร มา ฝาก กัน ข้าง (ควัก ปืน ออก มา จาก
 กระเป๋) นี่ แหะละ ขอ รัย มัน ไม่ เปรน ของ ถิบ

ของดีอะไรนัก แต่ผมเห็นเป็น ของ แปลกก็เอา
 มาฝาก (ลั่นไกปืน เป็นตะเกียง จุด บุหรี่)
 นี่ขอ รับ ง่ายดี เต็มน้ำมัน เบ็นซิน นะขอ รับ
 (ดับไฟ แล้วเอาปืน วาง บนโต๊ะ) ผม ลา ที่
 วันอื่นคงพบกันใหม่ (ออกไป ทาง ประตูซ้าย)

จบ เรื่อง

— * * * —

